

Arrest

nr. 82 358 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat M. DEPOVERE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.T., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw echtgenote, A. A. (...) (O.V. X), uw dochters, K.A. (...) (O.V. X) en M.A. (...) (O.V. X), en uw minderjarige zonen in het stadje Atchkhoi-Martan in Tsjetsjenië.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was u actief bij het Tsjetsjeense verzet. U had geen gevechtsrol, maar u vervulde logistieke functies.

Na de oorlog kende u geen problemen omwille van deze activiteiten.

Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog was u niet meer betrokken bij het verzet. In 2000 bood u wel bijstand aan uw neef, M.S. (...), die actief was als strijder. Toen uw neef gewond raakte, liet u hem een maand onderduiken in de kelder van uw huis.

In december 2006 kwam uw buurman u vertellen dat u bij de autoriteiten amnestie moest vragen voor uw activiteiten als rebel. U wist aanvankelijk niet waarom hij dit zei.

Eind december 2006 kwamen er plots enkele militairen naar uw huis. Ze eisten dat u een amnestieregeling zou ondertekenen. U vermoedde dat uw buurman u had verraden. Toen u weigerde, zeiden de militairen dat u enkele weken kreeg om zich te bedenken.

Op 31 december 2006 kreeg u een convocatie om zich aan te bieden bij de rechercheafdeling van de ROVD (politie) van Atchkhoi-Martan.

Toen u zich op 1 januari 2007 aanmeldde, werd u ondervraagd over uw vermeende banden met rebellen. Men vroeg u opnieuw om de amnestieregeling te aanvaarden. Hoewel u wederom weigerde, mocht u na een uur terug beschikken.

Op 4 januari 2007 ontving u een tweede convocatie.

Toen u zich op 5 januari 2007 ging aanmelden, werd u onmiddellijk opgesloten. De volgende acht dagen werd u vastgehouden in de kelder van de ROVD, waar u ook werd mishandeld. Men probeerde u te dwingen om namen te noemen van andere vermeende rebellen.

Op 13 januari 2007 kon u worden vrijgekocht door uw familie.

Na uw vrijlating op 13 januari 2007 bleef u nog een korte tijd thuis. U liet uw verwondingen verzorgen in de polikliniek. Na één week besloot u om onder te duiken bij familie.

Vanaf januari 2007 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië leefde u ondergedoken bij uw tante in de stad Grozny. U keerde slechts enkele keren terug naar uw huis.

Kort voor uw vertrek verkreeg u een nieuw binnenlands paspoort voor uzelf en reispassen voor het hele gezin.

Op 15 december 2007 vluchtte u samen met uw vrouw en kinderen uit Tsjetsjenië.

Uw oudste dochter E. (...) bleef samen met haar echtgenoot in Tsjetsjenië.

Vanuit Grozny reisde u met de trein naar Polen, waar u asiel vroeg. In april 2009 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

In Polen gebeurden er een aantal incidenten waardoor u zich er niet langer veilig voelde. U besloot uit Polen te vertrekken en naar België te reizen.

Op 26 mei 2010 vroeg u een eerste maal asiel in België.

Op 21 december 2010 ontving u een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard.

Jullie keerden echter niet terug naar Polen. Op 7 december 2011 vroeg u een tweede maal asiel in België.

U hebt ook familie in België.

Uw zus, R.T. (...) (O.V. 6.202.566), vertrok in 2008 uit Tsjetsjenië omwille van de problemen van haar echtgenoot.

Op 1 december 2009 werden uw zus en haar echtgenoot erkend als vluchteling.

U verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw zus en uw schoonbroer.

Na uw vertrek uit Tsjetsjenië kreeg uw neef, M.S. (...), problemen met de autoriteiten.

In 2008 werd hij een eerste keer gearresteerd en veroordeeld wegens terrorisme.

In 2009 kwam hij vervroegd vrij uit de gevangenis.

In september 2011 werd uw neef echter een tweede keer gearresteerd en veroordeeld.

Via uw broer in Tsjetsjenië vernam u dat uw neef onder druk aan de autoriteiten heeft verteld dat u hem in 2000 onderdak hebt geboden."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.T., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië door de autoriteiten zult worden gearresteerd of vermoord.

Enerzijds zou u worden geviseerd omdat uw buurman u in 2006 verraadde en omdat de autoriteiten u vervolgens een amnestieregeling wilden opdringen, wat u weigerde.

Anderzijds zou u gevaar lopen omdat uw neef, die als rebel in de gevangenis zit, in 2011 aan de autoriteiten zou hebben verteld dat u hem in 2000 onderdak zou hebben geboden.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw gedrag, nadat u in januari 2007 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met uw bewering dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

U vertelde dat u ongeveer een week na uw vrijlating op 13 januari 2007 onderdook bij uw tante in Grozny, waar u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië op 15 december 2007 verbleef. U durfde niet meer thuis te blijven, gezien u vreesde dat u opnieuw kon worden gearresteerd. U vertelde dat u één of twee keer per maand naar huis kwam, maar u bleef echter nooit meer thuis overnachten. U verbood uw vrouw en kinderen om u in Grozny te komen bezoeken, uit vrees dat zij zouden worden gevolgd of dat de kinderen hun mond voorbij zouden praten over uw onderduikadres.

U zei dat u ook elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS, p. 12-13, 27).

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde, blijkt echter dat u zich in deze periode nog verschillende keren uit eigen beweging tot de autoriteiten hebt gewend.

Zo vertelde u dat u in de lente van 2007 uw binnenlands paspoort verloor terwijl u was gaan vissen. U zei dat u daarop naar de ROVD van Atchkhoi-Martan ging om aangifte te doen van het verlies van uw paspoort. Bij de ROVD kreeg u een tijdelijk identiteitsbewijs, ter vervanging van uw paspoort.

In december 2007, vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, wisselde u uw tijdelijk identiteitsbewijs in voor een nieuw binnenlands paspoort (CGVS, p. 14-15).

U vertelde ook hoe u in de periode voor uw vertrek een internationaal paspoort verkreeg bij de UFMS in Grozny. U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 11, 15).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u herhaaldelijk en uit eigen beweging contact hebt gezocht met de autoriteiten.

Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt in geen geval te rijmen met uw bewering dat u in 2007 een jaar ondergedoken zou hebben geleefd uit vrees om opnieuw gearresteerd of opgesloten te worden door de ordediensten.

Het is immers niet geloofwaardig dat u enerzijds een jaar bij familie ondergedoken zou hebben geleefd, waarbij u naar eigen zeggen verschillende voorzorgsmaatregelen nam opdat uw onderduikadres geheim zou blijven én waarbij u elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden, terwijl u anderzijds tot drie maal toe naar de autoriteiten zou zijn gestapt om documenten te regelen.

Het feit dat u verklaarde dat u in januari 2007 door de ROVD van Atchkhoi-Martan was gearresteerd, waarna u een week in de kelder van het gebouw van de ROVD was vastgehouden en gemarteld, maakt uw gedrag nog minder aannemelijk (CGVS, p. 15).

Indien u werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het immers helemaal niet geloofwaardig dat u enkele maanden later, in de lente van 2007, uit eigen beweging naar de diezelfde instantie zou zijn gegaan, louter en alleen om aangifte te doen van het verlies van een paspoort (CGVS, p. 15, 17).

Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon hier u geen aanvaardbare uitleg voor geven. Uw uitleg als zou u geen problemen hebben gekend om deze documenten te bekommen, omdat u toen niet officieel werd gezocht, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u, indien u werkelijk onderdook uit vrees voor uw leven, uit eigen beweging naar uw vervolgers zou zijn gestapt om enkele documenten te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p. 14-15).

Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u ondergedoken zou hebben geleefd.

Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u het volgende: "Na mijn vrijlating durfde ik niet meer thuis verblijven. Ik ging naar Grozny en nog andere plaatsen in Tsjetsjenië, en verbleef bij verschillende familieleden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal.

U beweerde toen immers dat u in de periode van januari 2007 tot aan uw vertrek in december 2007 onafgebroken in Grozny zou hebben verbleven. Hoewel u af en toe bij andere familieleden op bezoek ging, zou u slechts op één onderduikadres hebben verbleven, namelijk bij uw tante K.(...) in Grozny (CGVS, p. 10-12, 27).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, insinueerde u dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend. U zou toen enkel hebben gezegd dat u ook een bezoek had gebracht aan een andere tante (CGVS, p. 27).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u slechts twee tantes heeft, en dat ook uw tweede tante in Grozny woonachtig is (CGVS, p. 27).

Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat uw verklaring in de CGVS-vragenlijst op een dergelijk foutieve manier zou zijn vertaald door de tolk dat daarin ten onrechte sprake zou zijn van een onderduiken op verschillende adressen in Grozny en andere plaatsen in Tsjetsjenië, bij verschillende familieleden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst na het interview werden voorgelezen en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Ten derde werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw vrijlating in januari 2007.

Zo beweerden zowel u als uw vrouw dat uw voltallige gezin aanwezig was toen u op 13 januari 2007 thuiskwam nadat u een week was opgesloten bij de ROVD (CGVS, p. 26; CGVS Aset, p. 13). Uw dochter K. (...) beweerde echter dat zij toen niet thuis was. Zij zou de hele wintervakantie bij een tante in Asinovka hebben verbleven (CGVS K. (...), p. 3-4).

Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist, omdat u op het moment van uw thuiskomst in een slechte toestand verkeerde (CGVS K. (...), p. 5).

Dit lijkt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien ook uw vrouw verklaarde dat het hele gezin bij deze gebeurtenis aanwezig was.

Daarenboven bleken jullie verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig.

Uw dochter K. (...) beweerde immers dat u reeds was onderdoken in Grozny toen zij op 15 of 16 januari 2007 terug thuis naar huis kwam na haar vakantie bij haar tante (CGVS Kheda, p. 5).

Dit is echter niet verenigbaar met de verklaringen van u en van uw vrouw. Jullie beweerden immers dat u na uw vrijlating op 13 januari 2007 nog bijna een week thuis bleef, alvorens u onderdook in Grozny. Op 15 of 16 januari 2007 zou u dus nog thuis zijn geweest (CGVS, p. 10, 27; CGVS A. (...) p. 7).

Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist over de datum waarop zij van vakantie was teruggekeerd (CGVS K. (...), p. 5).

Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien er reeds een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande haar aanwezigheid bij uw thuiskomst op 13 januari 2007.

Er kan bovendien van uw dochter worden verwacht dat zij dergelijke belangrijke gebeurtenissen, zoals het moment waarop u werd vrijgelaten, het moment waarop u onderdook en het moment waarop zij zelf thuiskwam, nauwkeurig kan situeren in de tijd.

Ten vierde konden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties voor wat betreft uw ziekenhuisopname nadat u tijdens uw opsluiting zou zijn mishandeld.

Zo verklaarde u dat u twee of drie dagen na uw vrijlating samen met uw zus naar de polikliniek in Atchkhoi-Martan ging, om uw wonden te laten verzorgen. U wilde echter niet opgenomen worden in het ziekenhuis. Na één uur vetrok u terug. Nadien ging u niet meer naar het ziekenhuis, maar werd u verder thuis verzorgd (CGVS, p. 18).

Uw verklaring is echter manifest tegenstrijdig met de inhoud van het medisch attest dat u zelf voorlegde (stuk 7). Dit attest vermeldt immers dat u voor een periode van twee weken, van 15 tot 29 januari 2007, zou zijn opgenomen in het ziekenhuis.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, bleef u bij uw verklaring. U zei dat er een fout was geslopen in het medisch attest (CGVS, p. 19). Deze uitleg klinkt echter geenszins overtuigend. Bovendien vermeldt dit attest dat u zou zijn opgenomen in het Centrale Regionale Ziekenhuis van Atchkhoi-Martan, terwijl u nochtans verklaarde dat u in de polikliniek van Atchkhoi-Martan werd behandeld. U verklaarde zelf dat dit twee verschillende instellingen zijn.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen verklaring voor geven. U bleef u bij uw verklaring dat u in de polikliniek werd behandeld (CGVS, p. 19).

Daarnaast bleken de verklaringen van uw vrouw ook niet consistent met uw verklaringen.

Uw vrouw meende immers dat u na uw vrijlating niet één, maar twee keer naar het ziekenhuis was geweest. Zij dacht ook dat u toen werd vergezeld door meerdere familieleden; en dus niet enkel door uw zus, zoals u beweerde. Daarenboven stelde zij dat u naar het Centraal Ziekenhuis in Atchkhoi-Martan was gegaan en niet naar de polikliniek.

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij zich misschien had vergist.

Uw vrouw beweerde dat zij geheugenproblemen heeft sinds zij in 2003 een (gynaecologische) operatie onderging (CGVS A. (...), p. 7-8).

Gelet op het feit dat uw vrouw deze geheugenproblemen slechts aanhaalde nádat zij werd geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en gelet op het feit dat haar bewering over geheugenproblemen op geen enkele manier wordt ondersteund door een objectieve medische vaststelling, kan de loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen niet als een verschoning worden gezien voor deze verschillende tegenstrijdigheden.

Het Commissariaat-generaal meent dat deze ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties over uw opname in het ziekenhuis de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen.

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef, M.S. (...). U legt immers geen begin van bewijs voor waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen. Daarenboven kunt u uw bewering dat deze persoon twee keer zou zijn opgepakt en veroordeeld wegens terrorisme, respectievelijk in 2008 en 2011, niet ondersteunen met objectieve elementen, zoals (een kopie van) de betreffende vonnissen van de rechtbank, andere gerechtelijke stukken (convocaties, processen-verbaal, ...), of artikels van uit de krant of van het internet.

Tenslotte moet worden vermeld dat u zelf verklaarde dat de problemen van uw zus, R.T. (...)(O.V. 6.202.566), en haar echtgenoot geen verband houden met de problemen die u zelf zou hebben gekend. U kunt de problemen van uw zus dus niet aanhalen om in uw hoofde het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie aan te tonen.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

De inhoud van het medische attest (stuk 7), is, zoals reeds werd opgemerkt, manifest tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat dit document ook vormelijke gebreken vertoont: de hoofding van het ziekenhuis ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er bezwaarlijk enige bewijswaarde aan dit stuk worden toegekend.

Verder legde u twee convocaties (dd. 31/12/2006 en 04/01/2007) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD in Atchkhoi-Martan (stuk 5 en 6). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van de door u vermelde redenen. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie.

Verder moet worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat ze per post op uw adres zouden zijn afgeleverd, terwijl u nochtans verklaarde dat de wijkagent deze convocaties iedere keer persoonlijk kwam brengen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 17-18).

Daarenboven vertonen deze convocaties ook een vormelijk gebrek, gezien de hoofding van de betrokken instantie telkens ontbreekt. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document.

Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Voorts legde u enkele getuigbrieven voor (stuk 8, 9 en 15). Deze brieven vermelden dat u actief was in de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) en dat u als gevolg van deze activiteiten later problemen kreeg in Tsjetsjenië. U legde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ook een medaille voor, die u hebt gekregen als onderscheiding voor uw activiteiten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) actief was bij het verzet. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze activiteiten later, vanaf het jaar 2007, problemen zou hebben gekregen.

De getuigbrieven kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook niet herstellen. Deze brieven, waarin enkel in algemene termen wordt vermeldt dat u problemen zou hebben gekend, voegen immers

geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brieven zijn bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door kennissen, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege niet onbevooroordeelde bronnen.

Verder legde u nog een getuigenis voor van een kennis die met u in het opvangcentrum in Polen verbleef (stuk 14).

U verklaarde dat deze persoon u mits deze brief waarschuwde dat er na uw vertrek uit het centrum 'bepaalde mensen' naar u hadden geïnformeerd. U kon echter niet zeggen wie er precies naar u had geïnformeerd (CGVS, p. 21-22).

Deze uiterst vage verklaring van een kennis met wie u in Polen in een opvangcentrum verbleef, kan dan ook onmogelijk worden gezien als een bewijs van de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend en die, zoals hier uitvoerig werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden.

Tenslotte legde u nog drie documenten en één cd-rom voor (stuk 10, 11, 12 en 13), in verband met een razzia die in 2009 door de Poolse ordediensten werd uitgevoerd in het opvangcentrum (CGVS, p. 7-8).

Volgens uw verklaringen bevatten deze stukken geen informatie over de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Deze stukken zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen in Tsjetsjenië.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw, het binnenlands paspoort van K. (...) en de geboorteaktes van M. (...), S. (...), I. (...) (stuk 1, 2, 3 en 4) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Tenslotte kreeg het Commissariaat-generaal ook stukken uit uw Poolse asiëldossier ter beschikking. Uit deze stukken blijkt dat u in Polen naast uw binnenlands paspoort ook uw internationaal paspoort, uitgegeven op 30 november 2007 heeft neergelegd, overeenkomstig uw verklaringen ter zake ten overstaan van het Commissariaat-generaal.

Alleszins kunnen uw verklaringen ten overstaan van de Poolse asiëlinstanties de door de Belgische asiëlinstanties vastgestelde bedrieglijkheden niet verklaren of weerleggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, A.A. (...) (O.V. 6.633.036), en uw dochters, K.A. (...) (O.V. 6.633.041) en M.A. (...) (O.V. 6.925.535), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.A., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, T.A. (...) (O.V. 6.633.036), uw dochters, K.A. (...) (O.V. 6.633.041) en M.A. (...) (O.V. 6.925.535), en uw minderjarige zonen in het dorp Atchkhoi-Martan in Tsjetsjenië.

Op 31 december 2006 kreeg uw man een convocatie om zich aan te bieden bij de rechercheafdeling van de ROVD (politie) van Atchkhoi-Martan.

Toen hij zich op 1 januari 2007 aanmeldde, werd hij ondervraagd over uw vermeende banden met rebellen. Uw man was tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief bij het verzet en zou door jullie buurman zijn verraden. Die dag mocht uw man terug vertrekken.

Op 4 januari 2007 ontving hij een tweede convocatie. Toen hij zich op 5 januari 2007 ging aanmelden, werd u onmiddellijk opgesloten. De volgende acht dagen werd hij vastgehouden in de kelder van de ROVD, waar hij ook werd mishandeld. Op 13 januari 2007 kon hij worden vrijgekocht door de familie.

Na zijn vrijlating op 13 januari 2007 bleef uw man nog een korte tijd thuis. Hij ging twee keer naar het ziekenhuis. Na één week besloot hij om onder te duiken bij familie.

Vanaf januari 2007 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië leefde hij ondergedoken bij zijn tante in de stad Grozny. Hij keerde slechts enkele keren terug naar uw huis. Kort voor jullie vertrek verkregen jullie reispassen voor het hele gezin.

Op 15 december 2007 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië. Vanuit Grozny reisde u met de trein naar Polen, waar u asiel vroeg.

In april 2009 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In Polen gebeurden er een aantal incidenten waardoor u zich er niet langer veilig voelde. U besloot uit Polen te vertrekken en naar België te reizen.

Op 26 mei 2010 vroeg u een eerste maal asiel in België.

Op 21 december 2010 ontving u een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard. Jullie keerden echter niet terug naar Polen. Op 7 december 2011 vroeg u een tweede maal asiel in België.

Na jullie vertrek uit Tsjetsjenië kreeg de neef van uw man, M.S. (...), problemen met de autoriteiten. In 2008 werd hij een eerste keer gearresteerd en veroordeeld wegens terrorisme. In 2009 kwam hij vervroegd vrij uit de gevangenis. In september 2011 werd zijn neef echter een tweede keer gearresteerd en veroordeeld. Via schoonbroer in Tsjetsjenië vernamen jullie dat de neef onder druk aan de autoriteiten heeft verteld dat uw man hem in 2000 onderdak had geboden.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.A., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, T.A. (...) (O.V. 6.633.036).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië door de autoriteiten zult worden gearresteerd of vermoord. Enerzijds zou u worden geveiseerd omdat uw buurman u in 2006 verraadde en omdat de autoriteiten u vervolgens een amnestieregeling wilden opdringen, wat u weigerde. Anderzijds zou u gevaar lopen omdat uw neef, die als rebel in de gevangenis zit, in 2011 aan de autoriteiten zou hebben verteld dat u hem in 2000 onderdak zou hebben geboden.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw gedrag, nadat u in januari 2007 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met uw bewering dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. U vertelde dat u ongeveer een week na uw vrijlating op 13 januari 2007 onderdook bij uw tante in Grozny, waar u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië op 15 december 2007 verbleef. U durfde niet meer thuis te blijven, gezien u vreesde dat u opnieuw kon worden gearresteerd. U vertelde dat u één of twee keer per maand naar huis kwam, maar u bleef echter nooit meer thuis overnachten. U verbood uw vrouw en kinderen om u in Grozny te komen bezoeken, uit vrees dat zij zouden worden gevolgd of dat de kinderen hun mond voorbij zouden praten over uw onderduikadres. U zei dat u ook elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS, p. 12-13, 27). Uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde, blijkt echter dat u zich in deze periode nog verschillende keren uit eigen beweging tot de autoriteiten hebt gewend. Zo vertelde u dat u in de lente van 2007 uw binnenlands paspoort verloor terwijl u was gaan vissen. U zei dat u daarop naar de ROVD van Atchkhoi-Martan ging om aangifte te doen van het verlies van uw paspoort. Bij de ROVD kreeg u een tijdelijk identiteitsbewijs, ter vervanging van uw paspoort. In december 2007, vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, wisselde u uw tijdelijk identiteitsbewijs in voor een nieuw binnenlands paspoort (CGVS, p. 14-15). U vertelde ook hoe u in de periode voor uw vertrek een internationaal paspoort verkreeg bij de UFMS in Grozny. U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 11, 15).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u herhaaldelijk en uit eigen beweging contact hebt gezocht met de autoriteiten. Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt in geen geval te rijmen met uw bewering dat u in 2007 een jaar ondergedoken zou hebben geleefd uit vrees om opnieuw gearresteerd of opgesloten te worden door de ordediensten. Het is immers niet geloofwaardig dat u enerzijds een jaar bij familie ondergedoken zou hebben geleefd, waarbij u naar eigen zeggen verschillende voorzorgsmaatregelen nam opdat uw onderduikadres geheim zou blijven én waarbij u elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden, terwijl u anderzijds tot drie maal toe naar de autoriteiten zou zijn gestapt om documenten te regelen. Het feit dat u verklaarde dat u in januari 2007 door de ROVD van Atchkhoi-Martan was gearresteerd, waarna u een week in de kelder van het gebouw van de ROVD was vastgehouden en gemarteld, maakt uw gedrag nog minder aannemelijk (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het immers helemaal niet geloofwaardig dat u enkele maanden later, in de lente van 2007, uit eigen beweging naar de diezelfde instantie zou zijn gegaan, louter en alleen om aangifte te doen van het verlies van een paspoort (CGVS, p. 15, 17). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon hier u geen aanvaardbare uitleg voor geven. Uw uitleg als zou u geen problemen hebben gekend om deze documenten te bekomen, omdat u toen niet officieel werd gezocht, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u, indien u werkelijk onderdook uit vrees voor uw leven, uit eigen beweging naar uw vervolgers zou zijn gestapt om enkele documenten te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p. 14-15). Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u ondergedoken zou hebben geleefd. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u het volgende: "Na mijn vrijlating durfde ik niet meer thuis verblijven. Ik ging naar Grozny en nog andere plaatsen in Tsjetsjenië, en verbleef bij verschillende familieleden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen immers dat u in de periode van januari 2007 tot aan uw vertrek in december 2007 onafgebroken in Grozny zou hebben verbleven. Hoewel u af en toe bij andere familieleden op bezoek ging, zou u slechts op één onderduikadres hebben verbleven, namelijk bij uw tante K. (...) in Grozny (CGVS, p. 10-12, 27). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, insinueerde u dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend. U zou toen enkel hebben gezegd dat u ook een bezoek had gebracht aan een andere tante (CGVS, p. 27). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u slechts twee tantes heeft, en dat ook uw tweede tante in Grozny woonachtig is (CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat uw verklaring in de CGVS-vragenlijst op een dergelijk foutieve manier zou zijn vertaald door de tolk dat daarin ten onrechte sprake zou zijn van een onderduiken op verschillende adressen in Grozny en andere plaatsen in Tsjetsjenië, bij verschillende familieleden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in de CGVS-

vragenlijst na het interview werden voorgelezen en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Ten derde werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw vrijlating in januari 2007. Zo beweerden zowel u als uw vrouw dat uw voltallige gezin aanwezig was toen u op 13 januari 2007 thuiskwam nadat u een week was opgesloten bij de ROVD (CGVS, p. 26; CGVS A. (...), p. 13). Uw dochter K. (...) beweerde echter dat zij toen niet thuis was. Zij zou de hele wintervakantie bij een tante in Asinovka hebben verbleven (CGVS K. (...), p. 3-4). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist, omdat u op het moment van uw thuiskomst in een slechte toestand verkeerde (CGVS K. (...), p. 5). Dit lijkt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien ook uw vrouw verklaarde dat het hele gezin bij deze gebeurtenis aanwezig was. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Uw dochter K. (...) beweerde immers dat u reeds was onderdoken in Grozny toen zij op 15 of 16 januari 2007 terug thuis naar huis kwam na haar vakantie bij haar tante (CGVS K. (...), p. 5). Dit is echter niet verenigbaar met de verklaringen van u en van uw vrouw. Jullie beweerden immers dat u na uw vrijlating op 13 januari 2007 nog bijna een week thuis bleef, alvorens u onderdook in Grozny. Op 15 of 16 januari 2007 zou u dus nog thuis zijn geweest (CGVS, p. 10, 27; CGVS A. (...) p. 7). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist over de datum waarop zij van vakantie was teruggekeerd (CGVS K. (...), p. 5). Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien er reeds een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande haar aanwezigheid bij uw thuiskomst op 13 januari 2007. Er kan bovendien van uw dochter worden verwacht dat zij dergelijke belangrijke gebeurtenissen, zoals het moment waarop u werd vrijgelaten, het moment waarop u onderdook en het moment waarop zij zelf thuiskwam, nauwkeurig kan situeren in de tijd.

Ten vierde konden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties voor wat betreft uw ziekenhuisopname nadat u tijdens uw opsluiting zou zijn mishandeld. Zo verklaarde u dat u twee of drie dagen na uw vrijlating samen met uw zus naar de polikliniek in Atchkhoi-Martan ging, om uw wonden te laten verzorgen. U wilde echter niet opgenomen worden in het ziekenhuis. Na één uur vetrok u terug. Nadien ging u niet meer naar het ziekenhuis, maar werd u verder thuis verzorgd (CGVS, p. 18). Uw verklaring is echter manifest tegenstrijdig met de inhoud van het medisch attest dat u zelf voorlegde (stuk 7). Dit attest vermeldt immers dat u voor een periode van twee weken, van 15 tot 29 januari 2007, zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, bleef u bij uw verklaring. U zei dat er een fout was geslopen in het medisch attest (CGVS, p. 19). Deze uitleg klinkt echter geenszins overtuigend. Bovendien vermeldt dit attest dat u zou zijn opgenomen in het Centrale Regionale Ziekenhuis van Atchkhoi-Martan, terwijl u nochtans verklaarde dat u in de polikliniek van Atchkhoi-Martan werd behandeld. U verklaarde zelf dat dit twee verschillende instellingen zijn. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen verklaring voor geven. U bleef u bij uw verklaring dat u in de polikliniek werd behandeld (CGVS, p. 19). Daarnaast bleken de verklaringen van uw vrouw ook niet consistent met uw verklaringen. Uw vrouw meende immers dat u na uw vrijlating niet één, maar twee keer naar het ziekenhuis was geweest. Zij dacht ook dat u toen werd vergezeld door meerdere familieleden; en dus niet enkel door uw zus, zoals u beweerde. Daarenboven stelde zij dat u naar het Centraal Ziekenhuis in Atchkhoi-Martan was gegaan en niet naar de polikliniek. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij zich misschien had vergist. Uw vrouw beweerde dat zij geheugenproblemen heeft sinds zij in 2003 een (gynaecologische) operatie onderging (CGVS A. (...), p. 7-8). Gelet op het feit dat uw vrouw deze geheugenproblemen slechts aanhaalde nádat zij werd geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en gelet op het feit dat haar bewering over geheugenproblemen op geen enkele manier wordt ondersteund door een objectieve medische vaststelling, kan de loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen niet als een verschoning worden gezien voor deze verschillende tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal meent dat deze ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties over uw opname in het ziekenhuis de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen.

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef, M.S. (...). U legt immers geen begin van bewijs voor waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen. Daarenboven kunt u uw bewering dat deze persoon twee keer zou zijn opgepakt en veroordeeld wegens terrorisme, respectievelijk in 2008 en 2011, niet ondersteunen met objectieve elementen, zoals (een kopie van) de betreffende vonnissen van de rechtbank, andere gerechtelijke stukken (convocaties, processen-verbaal, ...), of artikels van uit de krant of van het internet.

Tenslotte moet worden vermeld dat u zelf verklaarde dat de problemen van uw zus, R.T. (...) (O.V. 6.202.566), en haar echtgenoot geen verband houden met de problemen die u zelf zou hebben gekend. U kunt de problemen van uw zus dus niet aanhalen om in uw hoofde het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie aan te tonen.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. De inhoud van het medische attest (stuk 7), is, zoals reeds werd opgemerkt, manifest tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat dit document ook vormelijke gebreken vertoont: de hoofding van het ziekenhuis ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er bezwaarlijk enige bewijswaarde aan dit stuk worden toegekend. Verder legde u twee convocaties (dd. 31/12/2006 en 04/01/2007) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD in Atchkhoy-Martan (stuk 5 en 6). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van de door u vermelde redenen. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie. Verder moet worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat ze per post op uw adres zouden zijn afgeleverd, terwijl u nochtans verklaarde dat de wijkagent deze convocaties iedere keer persoonlijk kwam brengen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 17-18). Daarenboven vertonen deze convocaties ook een vormelijk gebrek, gezien de hoofding van de betrokken instantie telkens ontbreekt. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Voorts legde u enkele getuigbrieven voor (stuk 8, 9 en 15). Deze brieven vermelden dat u actief was in de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) en dat u als gevolg van deze activiteiten later problemen kreeg in Tsjetsjenië. U legde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ook een medaille voor, die u hebt gekregen als onderscheiding voor uw activiteiten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) actief was bij het verzet. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze activiteiten later, vanaf het jaar 2007, problemen zou hebben gekregen. De getuigbrieven kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ook niet herstellen. Deze brieven, waarin enkel in algemene termen wordt vermeldt dat u problemen zou hebben gekend, voegen immers geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brieven zijn bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door kennissen, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege niet onbevooroordeelde bronnen.

Verder legde u nog een getuigenis voor van een kennis die met u in het opvangcentrum in Polen verbleef (stuk 14). U verklaarde dat deze persoon u mits deze brief waarschuwde dat er na uw vertrek uit het centrum 'bepaalde mensen' naar u hadden geïnformeerd. U kon echter niet zeggen wie er precies naar u had geïnformeerd (CGVS, p. 21-22). Deze uiterst vage verklaring van een kennis met wie u in Polen in een opvangcentrum verbleef, kan dan ook onmogelijk worden gezien als een bewijs van de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend en die, zoals hier uitvoerig werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden. Tenslotte legde u nog drie documenten en één cd-rom voor (stuk 10, 11, 12 en 13), in verband met een razzia die in 2009 door de Poolse ordediensten werd uitgevoerd in het opvangcentrum (CGVS, p. 7-8). Volgens uw verklaringen bevatten deze stukken geen informatie over de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Deze stukken zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen in Tsjetsjenië.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw, het binnenlands paspoort van K. (...) en de geboorteaktes van M. (...), S. (...) en I. (...) (stuk 1, 2, 3 en 4) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Tenslotte kreeg het Commissariaat-generaal ook stukken uit uw Poolse asielaanvraag ter beschikking. Uit deze stukken blijkt dat u in Polen naast uw binnenlands paspoort ook uw internationaal paspoort, uitgegeven op 30 november 2007 heeft neergelegd, overeenkomstig uw verklaringen ter zake ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Alleszins kunnen uw verklaringen ten overstaan van de Poolse asielaanvraag de door de Belgische asielaanvraag vastgestelde bedrieglijkheden niet verklaren of weerleggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.”

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw vader, T.A. (...) (O.V. 6.633.036), uw moeder, A.A. (...) (O.V. 6.633.036), uw zus, M.A. (...) (O.V. 6.925.535), en uw minderjarige broers in het dorp Atchoi-Martan in Tsjetsjenië.

Op 31 december 2006 kreeg uw vader een convocatie om zich aan te bieden bij de rechercheafdeling van de ROVD (politie) van Atchkhoi-Martan.

Toen hij zich op 1 januari 2007 aanmeldde, werd hij ondervraagd over uw vermeende banden met rebellen. Uw vader was tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief bij het verzet en zou door jullie buurman zijn verraden. Die dag mocht uw vader terug vertrekken.

Op 4 januari 2007 ontving hij een tweede convocatie. Toen hij zich op 5 januari 2007 ging aanmelden, werd hij onmiddellijk opgesloten. De volgende acht dagen werd hij vastgehouden in de kelder van de ROVD, waar hij ook werd mishandeld. Op 13 januari 2007 kon hij worden vrijgekocht door de familie. Na één week besloot hij om onder te duiken bij familie.

Vanaf januari 2007 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië leefde hij ondergedoken bij zijn tante in de stad Grozny. Hij keerde slechts enkele keren terug naar uw huis. Kort voor jullie vertrek verkregen jullie reispassen voor het hele gezin.

Op 15 december 2007 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië. Vanuit Grozny reisde u met de trein naar Polen, waar uw ouders asiel vroegen.

In april 2009 kregen zij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In Polen gebeurden er een aantal incidenten waardoor uw ouders zich er niet langer veilig voelden. Jullie besloten uit Polen te vertrekken en naar België te reizen.

Op 26 mei 2010 vroeg u een eerste maal asiel in België. Op 21 december 2010 ontving u een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard. Jullie keerden echter niet terug naar Polen.

Op 7 december 2011 vroeg u een tweede maal asiel in België.

Na jullie vertrek uit Tsjetsjenië kreeg de neef van uw vader, M.S. (...), problemen met de autoriteiten. In 2008 werd hij een eerste keer gearresteerd en veroordeeld wegens terrorisme. In 2009 kwam hij vervroegd vrij uit de gevangenis. In september 2011 werd zijn neef echter een tweede keer gearresteerd en veroordeeld. Via een oom in Tsjetsjenië vernamen jullie dat de neef onder druk aan de autoriteiten heeft verteld dat uw vader hem in 2000 onderdak had geboden.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.K., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw vader, T.A. (...) (O.V. 6.633.036).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw vader niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vader, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië door de autoriteiten zult worden gearresteerd of vermoord. Enerzijds zou u worden geviseerd omdat uw buurman u in 2006 verraadde en omdat de autoriteiten u vervolgens een amnestieregeling wilden opdringen, wat u weigerde. Anderzijds zou u gevaar lopen omdat uw neef, die als rebel in de gevangenis zit, in 2011 aan de autoriteiten zou hebben verteld dat u hem in 2000 onderdak zou hebben geboden.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw gedrag, nadat u in januari 2007 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met uw bewering dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. U vertelde dat u ongeveer een week na uw vrijlating op 13 januari 2007 onderdook bij uw tante in Grozny, waar u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië op 15 december 2007 verbleef. U durfde niet meer thuis te blijven, gezien u vreesde dat u opnieuw kon worden gearresteerd. U vertelde dat u één of twee keer per maand naar huis kwam, maar u bleef echter nooit meer thuis overnachten. U verbood uw vrouw en kinderen om u in Grozny te komen bezoeken, uit vrees dat zij zouden worden gevolgd of dat de kinderen hun mond voorbij zouden praten over uw onderduikadres. U zei dat u ook elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS, p. 12-13, 27). Uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde, blijkt echter dat u zich in deze periode nog verschillende keren uit eigen beweging tot de autoriteiten hebt gewend. Zo vertelde u dat u in de lente van 2007 uw binnenlands paspoort verloor terwijl u was gaan vissen. U zei dat u daarop naar de ROVD van Atchkhoi-Martan ging om aangifte te doen van het verlies van uw paspoort. Bij de ROVD kreeg u een tijdelijk identiteitsbewijs, ter vervanging van uw paspoort. In december 2007, vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, wisselde u uw tijdelijk identiteitsbewijs in voor een nieuw binnenlands paspoort (CGVS, p. 14-15). U vertelde ook hoe u in de periode voor uw vertrek een internationaal paspoort verkreeg bij de UFMS in Grozny. U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 11, 15).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u herhaaldelijk en uit eigen beweging contact hebt gezocht met de autoriteiten. Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt in geen geval te rijmen met uw bewering dat u in 2007 een jaar ondergedoken zou hebben geleefd uit vrees om opnieuw gearresteerd of opgesloten te worden door de ordediensten. Het is immers niet geloofwaardig dat u enerzijds een jaar bij familie ondergedoken zou hebben geleefd, waarbij u naar eigen zeggen verschillende voorzorgsmaatregelen nam opdat uw onderduikadres geheim zou blijven én waarbij u elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden, terwijl u anderzijds tot drie maal toe naar de autoriteiten zou zijn gestapt om documenten te regelen. Het feit dat u verklaarde dat u in januari 2007 door de ROVD van Atchkhoi-Martan was gearresteerd, waarna u een week in de kelder van het gebouw van de ROVD was vastgehouden en gemarteld, maakt uw gedrag nog minder aannemelijk (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het immers helemaal niet geloofwaardig dat u enkele maanden later, in de lente van 2007, uit eigen beweging naar de diezelfde instantie zou zijn gegaan, louter en alleen om aangifte te doen van het verlies van een paspoort (CGVS, p. 15, 17). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon hier u geen aanvaardbare uitleg voor geven. Uw uitleg als zou u geen problemen hebben gekend om deze documenten te bekomen, omdat u toen niet officieel werd gezocht, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u, indien u werkelijk onderdook uit vrees voor uw leven, uit eigen beweging naar uw

vervolgers zou zijn gestapt om enkele documenten te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p. 14-15). Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u ondergedoken zou hebben geleefd. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u het volgende: "Na mijn vrijlating durfde ik niet meer thuis verblijven. Ik ging naar Grozny en nog andere plaatsen in Tsjetsjenië, en verbleef bij verschillende familieleden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen immers dat u in de periode van januari 2007 tot aan uw vertrek in december 2007 onafgebroken in Grozny zou hebben verbleven. Hoewel u af en toe bij andere familieleden op bezoek ging, zou u slechts op één onderduikadres hebben verbleven, namelijk bij uw tante K. (...) in Grozny (CGVS, p. 10-12, 27). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, insinueerde u dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend. U zou toen enkel hebben gezegd dat u ook een bezoek had gebracht aan een andere tante (CGVS, p. 27). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u slechts twee tantes heeft, en dat ook uw tweede tante in Grozny woonachtig is (CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat uw verklaring in de CGVS-vragenlijst op een dergelijk foutieve manier zou zijn vertaald door de tolk dat daarin ten onrechte sprake zou zijn van een onderduiken op verschillende adressen in Grozny en andere plaatsen in Tsjetsjenië, bij verschillende familieleden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst na het interview werden voorgelezen en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Ten derde werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw vrijlating in januari 2007. Zo beweerden zowel u als uw vrouw dat uw voltallige gezin aanwezig was toen u op 13 januari 2007 thuiskwam nadat u een week was opgesloten bij de ROVD (CGVS, p. 26; CGVS A. (...), p. 13). Uw dochter K. (...) beweerde echter dat zij toen niet thuis was. Zij zou de hele wintervakantie bij een tante in Asinovka hebben verbleven (CGVS K. (...), p. 3-4). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist, omdat u op het moment van uw thuiskomst in een slechte toestand verkeerde (CGVS K. (...), p. 5). Dit lijkt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien ook uw vrouw verklaarde dat het hele gezin bij deze gebeurtenis aanwezig was. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Uw dochter Kheda beweerde immers dat u reeds was onderdoken in Grozny toen zij op 15 of 16 januari 2007 terug thuis naar huis kwam na haar vakantie bij haar tante (CGVS K. (...), p. 5). Dit is echter niet verenigbaar met de verklaringen van u en van uw vrouw. Jullie beweerden immers dat u na uw vrijlating op 13 januari 2007 nog bijna een week thuis bleef, alvorens u onderdook in Grozny. Op 15 of 16 januari 2007 zou u dus nog thuis zijn geweest (CGVS, p. 10, 27; CGVS A. (...) p. 7). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist over de datum waarop zij van vakantie was teruggekeerd (CGVS K. (...), p. 5). Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien er reeds een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande haar aanwezigheid bij uw thuiskomst op 13 januari 2007. Er kan bovendien van uw dochter worden verwacht dat zij dergelijke belangrijke gebeurtenissen, zoals het moment waarop u werd vrijgelaten, het moment waarop u onderdook en het moment waarop zij zelf thuiskwam, nauwkeurig kan situeren in de tijd.

Ten vierde konden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties voor wat betreft uw ziekenhuisopname nadat u tijdens uw opsluiting zou zijn mishandeld. Zo verklaarde u dat u twee of drie dagen na uw vrijlating samen met uw zus naar de polikliniek in Atchkhoi-Martan ging, om uw wonden te laten verzorgen. U wilde echter niet opgenomen worden in het ziekenhuis. Na één uur vertrok u terug. Nadien ging u niet meer naar het ziekenhuis, maar werd u verder thuis verzorgd (CGVS, p. 18). Uw verklaring is echter manifest tegenstrijdig met de inhoud van het medisch attest dat u zelf voorlegde (stuk 7). Dit attest vermeldt immers dat u voor een periode van twee weken, van 15 tot 29 januari 2007, zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, bleef u bij uw verklaring. U zei dat er een fout was geslopen in het medisch attest (CGVS, p. 19). Deze uitleg klinkt echter geenszins overtuigend. Bovendien vermeldt dit attest dat u zou zijn opgenomen in het Centrale Regionale Ziekenhuis van Atchkhoi-Martan, terwijl u nochtans verklaarde dat u in de polikliniek van Atchkhoi-Martan werd behandeld. U verklaarde zelf dat dit twee verschillende instellingen zijn. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen verklaring voor geven. U bleef u bij uw verklaring dat u in de polikliniek werd behandeld (CGVS, p. 19). Daarnaast bleken de verklaringen van uw vrouw ook niet consistent met uw verklaringen. Uw vrouw meende immers dat u na uw vrijlating niet één, maar twee keer naar het ziekenhuis was geweest. Zij dacht ook dat u toen werd vergezeld door meerdere familieleden; en dus niet enkel door uw zus, zoals u beweerde. Daarenboven stelde zij dat u naar het Centraal Ziekenhuis in Atchkhoi-Martan was gegaan en niet naar de polikliniek. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij zich misschien had vergist. Uw vrouw beweerde dat zij geheugenproblemen heeft sinds zij in 2003 een (gynaecologische)

operatie onderging (CGVS A. (...), p. 7-8). Gelet op het feit dat uw vrouw deze geheugenproblemen slechts aanhaalde nádat zij werd geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en gelet op het feit dat haar bewering over geheugenproblemen op geen enkele manier wordt ondersteund door een objectieve medische vaststelling, kan de loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen niet als een verschoning worden gezien voor deze verschillende tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal meent dat deze ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties over uw opname in het ziekenhuis de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen.

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef, M.S. (...). U legt immers geen begin van bewijs voor waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen. Daarenboven kunt u uw bewering dat deze persoon twee keer zou zijn opgepakt en veroordeeld wegens terrorisme, respectievelijk in 2008 en 2011, niet ondersteunen met objectieve elementen, zoals (een kopie van) de betreffende vonnissen van de rechtbank, andere gerechtelijke stukken (convocaties, processen-verbaal, ...), of artikels van uit de krant of van het internet.

Tenslotte moet worden vermeld dat u zelf verklaarde dat de problemen van uw zus, R.T. (...) (O.V. 6.202.566), en haar echtgenoot geen verband houden met de problemen die u zelf zou hebben gekend. U kunt de problemen van uw zus dus niet aanhalen om in uw hoofde het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie aan te tonen.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. De inhoud van het medische attest (stuk 7), is, zoals reeds werd opgemerkt, manifest tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat dit document ook vormelijke gebreken vertoont: de hoofding van het ziekenhuis ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er bezwaarlijk enige bewijswaarde aan dit stuk worden toegekend. Verder legde u twee convocaties (dd. 31/12/2006 en 04/01/2007) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD in Atchkhoy-Martan (stuk 5 en 6). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van de door u vermelde redenen. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie. Verder moet worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat ze per post op uw adres zouden zijn afgeleverd, terwijl u nochtans verklaarde dat de wijkagent deze convocaties iedere keer persoonlijk kwam brengen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 17-18). Daarenboven vertonen deze convocaties ook een vormelijk gebrek, gezien de hoofding van de betrokken instantie telkens ontbreekt. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Voorts legde u enkele getuigbrieven voor (stuk 8, 9 en 15). Deze brieven vermelden dat u actief was in de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) en dat u als gevolg van deze activiteiten later problemen kreeg in Tsjetsjenië. U legde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ook een medaille voor, die u hebt gekregen als onderscheiding voor uw activiteiten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) actief was bij het verzet. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze activiteiten later, vanaf het jaar 2007, problemen zou hebben gekregen. De getuigbrieven kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ook niet herstellen. Deze brieven, waarin enkel in algemene termen wordt vermeldt dat u problemen zou hebben gekend, voegen immers geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brieven zijn bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door kennissen, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege niet onbevooroordeelde bronnen.

Verder legde u nog een getuigenis voor van een kennis die met u in het opvangcentrum in Polen verbleef (stuk 14). U verklaarde dat deze persoon u mits deze brief waarschuwde dat er na uw vertrek uit het centrum 'bepaalde mensen' naar u hadden geïnformeerd. U kon echter niet zeggen wie er precies naar u had geïnformeerd (CGVS, p. 21-22). Deze uiterst vage verklaring van een kennis met wie u in Polen in een opvangcentrum verbleef, kan dan ook onmogelijk worden gezien als een bewijs van de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend en die, zoals hier uitvoerig werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden. Tenslotte legde u nog drie documenten en één

cd-rom voor (stuk 10, 11, 12 en 13), in verband met een razzia die in 2009 door de Poolse ordediensten werd uitgevoerd in het opvangcentrum (CGVS, p. 7-8). Volgens uw verklaringen bevatten deze stukken geen informatie over de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Deze stukken zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen in Tsjetsjenië.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw, het binnenlands paspoort van K. (...) en de geboorteaktes van M. (...), S. (...) en I. (...) (stuk 1, 2, 3 en 4) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Tenslotte kreeg het Commissariaat-generaal ook stukken uit uw Pools asiëldossier ter beschikking. Uit deze stukken blijkt dat u in Polen naast uw binnenlands paspoort ook uw internationaal paspoort, uitgegeven op 30 november 2007 heeft neergelegd, overeenkomstig uw verklaringen ter zake ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Alleszins kunnen uw verklaringen ten overstaan van de Poolse asiëlinstanties de door de Belgische asiëlinstanties vastgestelde bedrieglijkheden niet verklaren of weerleggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.4.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.M., luidt het asiërelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw vader, T.A. (...) (O.V. 6.633.036), uw moeder, A. A. (...) (O.V. 6.633.036), uw zus, K.A. (...) (O.V. 6.633.041), en uw minderjarige broers in het dorp Atchkhoi-Martan in Tsjetsjenië.

Op 31 december 2006 kreeg uw vader een convocatie om zich aan te bieden bij de rechercheafdeling van de ROVD (politie) van Atchkhoi-Martan. Toen hij zich op 1 januari 2007 aanmeldde, werd hij ondervraagd over uw vermeende banden met rebellen. Uw vader was tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief bij het verzet en zou door jullie buurman zijn verraden. Die dag mocht uw vader terug vertrekken.

Op 4 januari 2007 ontving hij een tweede convocatie. Toen hij zich op 5 januari 2007 ging aanmelden, werd hij onmiddellijk opgesloten. De volgende acht dagen werd hij vastgehouden in de kelder van de ROVD, waar hij ook werd mishandeld. Op 13 januari 2007 kon hij worden vrijgekocht door de familie. Na één week besloot hij om onder te duiken bij familie.

Vanaf januari 2007 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië leefde hij ondergedoken bij zijn tante in de stad Grozny. Hij keerde slechts enkele keren terug naar uw huis. Kort voor jullie vertrek verkregen jullie reispassen voor het hele gezin.

Op 15 december 2007 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië. Vanuit Grozny reisde u met de trein naar Polen, waar uw ouders asië vroegen. In april 2009 kregen zij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In Polen gebeurden er een aantal incidenten waardoor uw ouders zich er niet langer veilig voelden. Jullie besloten uit Polen te vertrekken en naar België te reizen. Op 26 mei 2010 vroeg uw ouders een eerste maal asië in België.

Op 21 december 2010 ontvingen zij een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asiëaanvraag aanvaard. Jullie keerden echter niet terug naar Polen.

Op 7 december 2011 vroegen uw ouders een tweede maal asië in België.

Gezien u intussen meerderjarig was geworden, diende u gelijktijdig uw eerste asielaanvraag in. Na jullie vertrek uit Tsjetsjenië kreeg de neef van uw vader, M.S. (...), problemen met de autoriteiten. In 2008 werd hij een eerste keer gearresteerd en veroordeeld wegens terrorisme. In 2009 kwam hij vervroegd vrij uit de gevangenis. In september 2011 werd zijn neef echter een tweede keer gearresteerd en veroordeeld. Via een oom in Tsjetsjenië vernamen jullie dat de neef onder druk aan de autoriteiten heeft verteld dat uw vader hem in 2000 onderdak had geboden.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.4.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.M., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw vader, T.A. (...) (O.V. 6.633.036). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw vader niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië door de autoriteiten zult worden gearresteerd of vermoord. Enerzijds zou u worden gevisieerd omdat uw buurman u in 2006 verraadde en omdat de autoriteiten u vervolgens een amnestieregeling wilden opdringen, wat u weigerde. Anderzijds zou u gevaar lopen omdat uw neef, die als rebel in de gevangenis zit, in 2011 aan de autoriteiten zou hebben verteld dat u hem in 2000 onderdak zou hebben geboden.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw gedrag, nadat u in januari 2007 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met uw bewering dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. U vertelde dat u ongeveer een week na uw vrijlating op 13 januari 2007 onderdook bij uw tante in Grozny, waar u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië op 15 december 2007 verbleef. U durfde niet meer thuis te blijven, gezien u vreesde dat u opnieuw kon worden gearresteerd. U vertelde dat u één of twee keer per maand naar huis kwam, maar u bleef echter nooit meer thuis overnachten. U verbood uw vrouw en kinderen om u in Grozny te komen bezoeken, uit vrees dat zij zouden worden gevolgd of dat de kinderen hun mond voorbij zouden praten over uw onderduikadres. U zei dat u ook elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS, p. 12-13, 27). Uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde, blijkt echter dat u zich in deze periode nog verschillende keren uit eigen beweging tot de autoriteiten hebt gewend. Zo vertelde u dat u in de lente van 2007 uw binnenlands paspoort verloor terwijl u was gaan vissen. U zei dat u daarop naar de ROVD van Atchkhoi-Martan ging om aangifte te doen van het verlies van uw paspoort. Bij de ROVD kreeg u een tijdelijk identiteitsbewijs, ter vervanging van uw paspoort. In december 2007, vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, wisselde u uw tijdelijk identiteitsbewijs in voor een nieuw binnenlands paspoort (CGVS, p. 14-15). U vertelde ook hoe u in de periode voor uw vertrek een internationaal paspoort verkreeg bij de UFMS in Grozny. U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 11, 15).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u herhaaldelijk en uit eigen beweging contact hebt gezocht met de autoriteiten. Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt in geen geval te rijmen met

uw bewering dat u in 2007 een jaar ondergedoken zou hebben geleefd uit vrees om opnieuw gearresteerd of opgesloten te worden door de ordediensten. Het is immers niet geloofwaardig dat u enerzijds een jaar bij familie ondergedoken zou hebben geleefd, waarbij u naar eigen zeggen verschillende voorzorgsmaatregelen nam opdat uw onderduikadres geheim zou blijven én waarbij u elk contact met de autoriteiten probeerde te mijden, terwijl u anderzijds tot drie maal toe naar de autoriteiten zou zijn gestapt om documenten te regelen. Het feit dat u verklaarde dat u in januari 2007 door de ROVD van Atchkhoi-Martan was gearresteerd, waarna u een week in de kelder van het gebouw van de ROVD was vastgehouden en gemarteld, maakt uw gedrag nog minder aannemelijk (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het immers helemaal niet geloofwaardig dat u enkele maanden later, in de lente van 2007, uit eigen beweging naar de diezelfde instantie zou zijn gegaan, louter en alleen om aangifte te doen van het verlies van een paspoort (CGVS, p. 15, 17). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon hier u geen aanvaardbare uitleg voor geven. Uw uitleg als zou u geen problemen hebben gekend om deze documenten te bekomen, omdat u toen niet officieel werd gezocht, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u, indien u werkelijk onderdook uit vrees voor uw leven, uit eigen beweging naar uw vervolgers zou zijn gestapt om enkele documenten te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p. 14-15). Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u ondergedoken zou hebben geleefd. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u het volgende: "Na mijn vrijlating durfde ik niet meer thuis verblijven. Ik ging naar Grozny en nog andere plaatsen in Tsjetsjenië, en verbleef bij verschillende familieleden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen immers dat u in de periode van januari 2007 tot aan uw vertrek in december 2007 onafgebroken in Grozny zou hebben verbleven. Hoewel u af en toe bij andere familieleden op bezoek ging, zou u slechts op één onderduikadres hebben verbleven, namelijk bij uw tante K. (...) in Grozny (CGVS, p. 10-12, 27). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, insinueerde u dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend. U zou toen enkel hebben gezegd dat u ook een bezoek had gebracht aan een andere tante (CGVS, p. 27). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u slechts twee tantes heeft, en dat ook uw tweede tante in Grozny woonachtig is (CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat uw verklaring in de CGVS-vragenlijst op een dergelijk foutieve manier zou zijn vertaald door de tolk dat daarin ten onrechte sprake zou zijn van een onderduiken op verschillende adressen in Grozny en andere plaatsen in Tsjetsjenië, bij verschillende familieleden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst na het interview werden voorgelezen en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Ten derde werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw vrijlating in januari 2007. Zo beweerden zowel u als uw vrouw dat uw voltallige gezin aanwezig was toen u op 13 januari 2007 thuiskwam nadat u een week was opgesloten bij de ROVD (CGVS, p. 26; CGVS Aset, p. 13). Uw dochter K. (...) beweerde echter dat zij toen niet thuis was. Zij zou de hele wintervakantie bij een tante in Asinovka hebben verbleven (CGVS K. (...), p. 3-4). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist, omdat u op het moment van uw thuiskomst in een slechte toestand verkeerde (CGVS K. (...), p. 5). Dit lijkt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien ook uw vrouw verklaarde dat het hele gezin bij deze gebeurtenis aanwezig was. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Uw dochter Kheda beweerde immers dat u reeds was ondergedoken in Grozny toen zij op 15 of 16 januari 2007 terug thuis naar huis kwam na haar vakantie bij haar tante (CGVS K. (...), p. 5). Dit is echter niet verenigbaar met de verklaringen van u en van uw vrouw. Jullie beweerden immers dat u na uw vrijlating op 13 januari 2007 nog bijna een week thuis bleef, alvorens u onderdook in Grozny. Op 15 of 16 januari 2007 zou u dus nog thuis zijn geweest (CGVS, p. 10, 27; CGVS A. (...) p. 7). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist over de datum waarop zij van vakantie was teruggekeerd (CGVS K. (...), p. 5). Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien er reeds een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande haar aanwezigheid bij uw thuiskomst op 13 januari 2007. Er kan bovendien van uw dochter worden verwacht dat zij dergelijke belangrijke gebeurtenissen, zoals het moment waarop u werd vrijgelaten, het moment waarop u onderdook en het moment waarop zij zelf thuiskwam, nauwkeurig kan situeren in de tijd.

Ten vierde konden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties voor wat betreft uw ziekenhuisopname nadat u tijdens uw opsluiting zou zijn mishandeld. Zo verklaarde u dat u twee of drie dagen na uw vrijlating samen met uw zus naar de polikliniek in Atchkhoi-Martan ging, om uw wonden te laten verzorgen. U wilde echter niet opgenomen worden in het ziekenhuis. Na één uur vetrok u terug. Nadien ging u niet meer naar het ziekenhuis, maar werd u verder thuis verzorgd (CGVS, p. 18). Uw

verklaring is echter manifest tegenstrijdig met de inhoud van het medisch attest dat u zelf voorlegde (stuk 7). Dit attest vermeldt immers dat u voor een periode van twee weken, van 15 tot 29 januari 2007, zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, bleef u bij uw verklaring. U zei dat er een fout was geslopen in het medisch attest (CGVS, p. 19). Deze uitleg klinkt echter geenszins overtuigend. Bovendien vermeldt dit attest dat u zou zijn opgenomen in het Centrale Regionale Ziekenhuis van Atchkhoi-Martan, terwijl u nochtans verklaarde dat u in de polikliniek van Atchkhoi-Martan werd behandeld. U verklaarde zelf dat dit twee verschillende instellingen zijn. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen verklaring voor geven. U bleef u bij uw verklaring dat u in de polikliniek werd behandeld (CGVS, p. 19). Daarnaast bleken de verklaringen van uw vrouw ook niet consistent met uw verklaringen. Uw vrouw meende immers dat u na uw vrijlating niet één, maar twee keer naar het ziekenhuis was geweest. Zij dacht ook dat u toen werd vergezeld door meerdere familieleden; en dus niet enkel door uw zus, zoals u beweerde. Daarenboven stelde zij dat u naar het Centraal Ziekenhuis in Atchkhoi-Martan was gegaan en niet naar de polikliniek. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij zich misschien had vergist. Uw vrouw beweerde dat zij geheugenproblemen heeft sinds zij in 2003 een (gynaecologische) operatie onderging (CGVS A. (...), p. 7-8). Gelet op het feit dat uw vrouw deze geheugenproblemen slechts aanhaalde nádat zij werd geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en gelet op het feit dat haar bewering over geheugenproblemen op geen enkele manier wordt ondersteund door een objectieve medische vaststelling, kan de loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen niet als een verschoning worden gezien voor deze verschillende tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal meent dat deze ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties over uw opname in het ziekenhuis de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen.

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef, M.S. (...). U legt immers geen begin van bewijs voor waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen. Daarenboven kunt u uw bewering dat deze persoon twee keer zou zijn opgepakt en veroordeeld wegens terrorisme, respectievelijk in 2008 en 2011, niet ondersteunen met objectieve elementen, zoals (een kopie van) de betreffende vonnissen van de rechtbank, andere gerechtelijke stukken (convocaties, processen-verbaal, ...), of artikels van uit de krant of van het internet.

Tenslotte moet worden vermeld dat u zelf verklaarde dat de problemen van uw zus, R.T. (...) (O.V. 6.202.566), en haar echtgenoot geen verband houden met de problemen die u zelf zou hebben gekend. U kunt de problemen van uw zus dus niet aanhalen om in uw hoofde het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie aan te tonen.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. De inhoud van het medische attest (stuk 7), is, zoals reeds werd opgemerkt, manifest tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat dit document ook vormelijke gebreken vertoont: de hoofding van het ziekenhuis ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er bezwaarlijk enige bewijswaarde aan dit stuk worden toegekend. Verder legde u twee convocaties (dd. 31/12/2006 en 04/01/2007) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD in Atchkhoi-Martan (stuk 5 en 6). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van de door u vermelde redenen. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie. Verder moet worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat ze per post op uw adres zouden zijn afgeleverd, terwijl u nochtans verklaarde dat de wijkagent deze convocaties iedere keer persoonlijk kwam brengen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, kon u hier geen aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 17-18). Daarenboven vertonen deze convocaties ook een vormelijk gebrek, gezien de hoofding van de betrokken instantie telkens ontbreekt. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Voorts legde u enkele getuigbrieven voor (stuk 8, 9 en 15). Deze brieven vermelden dat u actief was in de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) en dat u als gevolg van deze activiteiten later problemen kreeg in Tsjetsjenië. U legde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ook een medaille voor, die u hebt gekregen als onderscheiding voor uw activiteiten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat u tijdens de eerste

Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) actief was bij het verzet. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze activiteiten later, vanaf het jaar 2007, problemen zou hebben gekregen. De getuigbrieven kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ook niet herstellen. Deze brieven, waarin enkel in algemene termen wordt vermeldt dat u problemen zou hebben gekend, voegen immers geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brieven zijn bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door kennissen, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege niet onbevooroordeelde bronnen.

Verder legde u nog een getuigenis voor van een kennis die met u in het opvangcentrum in Polen verbleef (stuk 14). U verklaarde dat deze persoon u mits deze brief waarschuwde dat er na uw vertrek uit het centrum 'bepaalde mensen' naar u hadden geïnformeerd. U kon echter niet zeggen wie er precies naar u had geïnformeerd (CGVS, p. 21-22). Deze uiterst vage verklaring van een kennis met wie u in Polen in een opvangcentrum verbleef, kan dan ook onmogelijk worden gezien als een bewijs van de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend en die, zoals hier uitvoerig werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden. Tenslotte legde u nog drie documenten en één cd-rom voor (stuk 10, 11, 12 en 13), in verband met een razzia die in 2009 door de Poolse ordediensten werd uitgevoerd in het opvangcentrum (CGVS, p. 7-8). Volgens uw verklaringen bevatten deze stukken geen informatie over de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Deze stukken zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen in Tsjetsjenië.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw, het binnenlands paspoort van Kheda en de geboortektes van M. (...), S. (...) en I. (...) (stuk 1, 2, 3 en 4) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Tenslotte kreeg het Commissariaat-generaal ook stukken uit uw Poolse asielaanvraag ter beschikking. Uit deze stukken blijkt dat u in Polen naast uw binnenlands paspoort ook uw internationaal paspoort, uitgegeven op 30 november 2007 heeft neergelegd, overeenkomstig uw verklaringen ter zake ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Alleszins kunnen uw verklaringen ten overstaan van de Poolse asielaanvragers de door de Belgische asielaanvragers vastgestelde bedrieglijkheden niet verklaren of weerleggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeksters, AA, K.A. en M.A., zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielaanvraag van verzoeker, T.A., de Raad enkel ingaat op het verzoek van deze laatste.

3.1. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekers in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekers in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo aan hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoekers geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat dat in april 2009 aan verzoeker, zijn vrouw en zijn twee dochters de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen.

Verzoekers bevestigen dit in hun verzoekschrift van 27 februari 2012 (zie nr. III.4).

Ze laten gelden dat (zie het verzoekschrift, nr. III.4) dat er in Polen een aantal incidenten gebeurden waardoor ze er zich niet langer veilig voelden en besloten dit land voor België te verlaten en hier op 7 december 2011 een tweede asielaanvraag indienden.

4.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 28 februari 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat ze het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen en pogen deze te weerleggen. Ze wijzen er op in dit verband dat ze talrijke identiteitsdocumenten hebben neergelegd en daarenboven aan hun afkomst niet getwijfeld wordt door de commissaris-generaal.

Verzoekers betreuen tevens het feit dat er in de bestreden beslissingen geen opsomming wordt gegeven van de overeenkomsten in hun relaas.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker, in de periode dat hij ondergedoken leefde, alsnog een internationaal paspoort aanvraag, merken verzoekers op dat hij dit uitsluitend deed met het oog op het bekomen van een internationale paspoort, niet voor een intern paspoort. Ze verklaren dat de dienst van de ROVD niet bemand is door agenten of officieren doch uit gewone burgers bestaat. Verzoeker stelt dat hij bij zijn contact met deze afdeling geholpen werd door twee jonge meisjes en onderstreept dat er op dat moment geen officieel opsporingsbericht tegen hem liep. Verzoekers stellen dat de administratieve diensten zich bevinden in een containergebouw iets verder dan het eigenlijke gebouw van de ROVD, waar de agenten van de ROVD niet komen.

Verzoekers merken voorts op dat verzoeker tijdens de periode waarin hij ondergedoken was, uitsluitend bij de tante langs moederskant en betreuen dat ze hiervan geen bewijzen kunnen neerleggen.

De ouders verklaren dat ze zich nu herinneren dat hun dochter K. inderdaad niet aanwezig was op het moment dat verzoeker werd vrijgelaten; zij was op verlof bij haar tante. De ouders stellen niet te begrijpen hoe ze zich dit niet konden herinneren.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat er incongruenties werden vastgesteld met betrekking tot de ziekenhuisopname van verzoeker, antwoorden verzoekers dat de arts die verzoeker behandelde, zowel in het centraal ziekenhuis als de polikliniek werkt. Dat deze arts geen verdere gegevens vermeldt op het medische attest is volgens verzoekers te wijten aan het feit dat deze met hen niet in verband wil gebracht worden. Verzoekers beweren dat in hun land van herkomst het de gewoonte is dat men een periode van opname in het ziekenhuis attesteert, zelfs als dit zo is; verzoekers stellen voor dit gebruik evenwel geen verklaring te kunnen geven.

Verzoekster geeft toe onjuiste informatie te hebben verschaft heeft omtrent de ziekenhuisopname van haar echtgenoot en stelt dat dit te wijten was aan stress.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze zullen trachten om bijkomende documenten neer te leggen omtrent hun neef M.S. en diens huidige situatie. Ze wijzen er ook op dat in hun land van herkomst bij het uitvoeren van illegale arrestaties en aanhouding nooit een document wordt afgeleverd.

Verzoekers laten gelden dat het niet is omdat ze dienaangaande geen documenten kunnen neerleggen, dit betekent dat verzoeker geen hulp aan de rebellen heeft geboden.

Verzoekers vragen om de bewijslast soepel te hanteren en ook rekening te houden met het geheel der omstandigheden en de eigenheden van elke situatie. Ze menen dat er geen rekening werd gehouden met een aantal passages en voorschriften uit het de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoekers voeren verder een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze vervolgen met een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus en verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers stellen (zie het verzoekschrift, p. 10) dat *“Men is het erover eens dat in Tsjetsjenië nog steeds de mensenrechten ernstig worden geschonden en niet wordt opgetreden tegen deze schendingen. Het niet respecteren van een mensenrecht is een ernstige bedreiging en op zich voldoende te stellen dat er een gevaar is voor de persoon.”*

Verzoekers besluiten dat er in hun regio van herkomst voor burgers wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Dit zou, hun inziens, tevens gedeeltelijk ook blijken uit de motieven van de bestreden beslissingen dienaangaande. Verzoekers verwijzen voor het overige in dit verband naar informatie die ze op de internetsite “Wikipedia” terugvonden alsook naar een rapport van “Amnesty International” van 2009.

Verzoekers voegen hier nog aan toe (zie het verzoekschrift, p. 11) dat *“Daarnaast dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekers in Polen het statuut van de subsidiaire bescherming toegewezen hadden gekregen.”*

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend, in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen worden vernietigd en doorverwezen naar het Commissariaat-generaal voor nieuw onderzoek en in zeer ondergeschikte orde dat aan hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

4.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

4.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.5. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar rapporten van onder andere "Amnesty International" -dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd-, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoekers verder verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die

in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

4.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal in vast dat de gedragingen van verzoeker in zijn land van herkomst niet in overeenstemming zijn met zijn bewering dat hij er een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verklaarde in de periode van januari tot december 2007 continu ondergedoken te hebben geleefd uit vrees te worden vervolgd, maar zich toch tot drie maal toe tot de autoriteiten gewend hebben met het oog op het bekomen van een tijdelijk identiteitsbewijs en een internationaal paspoort; het blijkt dat verzoeker deze documenten niet alleen persoonlijk is gaan aanvragen, ze werden hem tevens, zonder problemen, toegekend.

Verzoekers verweer dat de ROVD-dienst niet bemand is noch door agenten noch door officieren, doch door gewone burgers en dat hij werd geholpen door twee jonge meisjes, heeft slechts de waarde van een blote bewering; de gestrengheid van een overheidsdienst kan bovendien niet afgeleid worden uit het geslacht of de leeftijd van de beambten die het publiek te woord staan.

Waar verzoeker daarnaast benadrukt dat er op dat moment geen officieel opsporingsbericht tegen hem liep, beperkt hij zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat de administratie zich bevindt in een containergebouw iets verder dan het eigenlijke gebouw van de ROVD, waar de agenten niet heen komen, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

De Raad wijst er trouwens op dat er ook andere verbindingsmogelijkheden bestaan tussen twee diensten dan het over en weer geloop van agenten.

Verzoekers zijn er in het verzoekschrift niet in geslaagd afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, indien hij werkelijk onderdook bevreesd voor de bedreiging van zijn leven door de overheid, uit eigen beweging naar de overheid is gegaan om enkele officiële documenten te regelen, met het risico dat hij opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de plaats waar hij ondergedoken zou hebben geleefd.

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij de versie van de feiten weergegeven tijdens zijn verhoor op 20 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, door te stellen dat (zie het verhoorblad, p. 5) *“Verzoeker kan alleen herhalen dat hij verbleef bij de tante langs moederszijde en bij andere familieleden op bezoek ging. Hij kan hier spijtig genoeg geen bewijzen van voorleggen.”*

Eén keuze maken uit twee verschillende versies van een verklaring lost de tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn onderduikplaats afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet op.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot de vrijlating van verzoeker in januari 2007:

“Zo beweerden zowel u als uw vrouw dat uw voltallige gezin aanwezig was toen u op 13 januari 2007 thuiskwam nadat u een week was opgesloten bij de ROVD (CGVS, p. 26; CGVS Aset, p. 13). Uw dochter K. (...) beweerde echter dat zij toen niet thuis was. Zij zou de hele wintervakantie bij een tante in Asinovka hebben verbleven (CGVS K. (...), p. 3-4). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist, omdat u op het moment van uw thuiskomst in een slechte toestand verkeerde (CGVS K. (...), p. 5). Dit lijkt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien ook uw vrouw verklaarde dat het hele gezin bij deze gebeurtenis aanwezig was. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Uw dochter K. (...) beweerde immers dat u reeds was onderdoken in Grozny toen zij op 15 of 16 januari 2007 terug thuis naar huis kwam na haar vakantie bij haar tante (CGVS Kheda, p. 5). Dit is echter niet verenigbaar met de verklaringen van u en van uw vrouw. Jullie beweerden immers dat u na uw vrijlating op 13 januari 2007 nog bijna een week thuis bleef, alvorens u onderdook in Grozny. Op 15 of 16 januari 2007 zou u dus nog thuis zijn geweest (CGVS, p. 10, 27; CGVS A. (...), p. 7).”

Waar in het verzoekschrift ter wordt aangevoerd dat verzoekers, de ouders, zich nu herinneren dat verzoekster, hun dochter K., inderdaad niet aanwezig was op het moment dat verzoeker werd vrijgelaten aangezien hun dochter op verlof was bij haar tante -en ze niet begripen hoe dit hen is ontsnapt-, antwoordt de Raad dat dit een gekunstelde post-factum verklaring betreft die duidelijk na

reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

De Raad voegt hieraan toe dat de vrijlating van verzoeker in 2007 niet zomaar een detail uit zijn asielrelaas betreft, maar een ingrijpende gebeurtenis in het leven van verzoeker én zijn gezin.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De opwerping in het verzoekschrift (zie p. 6) *“De ouders begrijpen niet dat ze dit niet meer konden herinneren en hebben hier geen verklaring voor”* is niet bij machte om de tegenstrijdige verklaringen te negeren.

Verder werd in de bestreden beslissingen gewezen op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties wat betreft de ziekenhuisopname van verzoeker na de mishandelingen tijdens zijn opsluiting.

Ook deze tegenstrijdigheden pogen verzoekers in hun verzoekschrift te herstellen door het aanvoeren van een aantal post-factum verklaringen.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat het in het land van herkomst van verzoekers de gewoonte is dat men een periode van ziekenhuisopname attesteert ook al heeft deze niet plaatsgehad, is te grof om zonder een bewijs van die “gewoonte” aanvaard te kunnen worden. Verzoekers stellen bovendien dat ze -naast de afwezigheid van bewijs- voor die “gewoonte” ook geen verklaring hebben

In het licht van deze grove ongeloofwaardigheid worden ook de andere beweringen, namelijk dat de arts die verzoeker behandelde, zowel in het centraal ziekenhuis als de polikliniek werkt en dat het feit dat deze arts geen verdere gegevens opnam in het medische attest, te wijten is aan het feit dat hij niet in verband wil gebracht worden met verzoeker, door de Raad als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Waar de echtgenote van verzoeker in het verzoekschrift toegeeft dat zij onjuiste informatie verschaftte omtrent de ziekenhuisopname van haar man en stress aanvoert als oorzaak ervan, wordt er op gewezen dat van haar in redelijkheid kan worden verwacht dat zij deze belangrijke gebeurtenis naar plaats en tijd kon situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenis, ongeacht de in het verzoekschrift aangevoerde “stress” bij het verhoor, in het geheugen gegrift zou staan zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben.

Elk verhoorgesprek brengt een zekere mate van stress en emoties met zich mee, maar er kan niet aanvaard worden dat stress, zonder nadere uitleg, een tegenstrijdigheid vermag te neutraliseren.

Ook deze tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die wezenlijk tot het asielrelaas behoren.

Verzoeker kon ook niet aannemelijk maken dat hij in zijn land een vrees voor vervolging kent omwille van de rebellenactiviteiten van zijn neef, M.S.; hij bleef hiervan in gebreke een begin van bewijs bij te brengen.

Uit het verzoekschrift (zie p. 6) blijkt dat verzoekers niet verder komen dan het zich niet akkoord verklaren met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het opwerpen van de enkele bewering dat *“Verzoeker kan verstaan dat hij de persoon is die zijn verhaal moet bewijzen, maar men moet ook weten dat men bij het uitvoeren van illegale arrestaties en aanhouding hier nooit een document van zal afleveren aan de betrokken persoon”*, wat niet aanvaardt wordt als deugdelijk verweer.

Waar in het verzoekschrift gevraagd wordt de bewijslast soepel te hanteren en in casu rekening te houden met het geheel der omstandigheden en de eigenheid van elke situatie, antwoordt de Raad datuit het administratief dossier blijkt dat de behandeling van de dossiers van verzoekers op individuele basis heeft plaatsgevonden. De commissaris-generaal heeft dienaangaande rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissingen, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekers teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, de daden waaraan zij blootgesteld zijn of blootgesteld zouden kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan het asielrelaas van verzoekers niet als geloofwaardig worden aangenomen. De opwerping van verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 11) dat *“er rekening [dient] te worden gehouden met het feit dat verzoekers in Polen het statuut van de subsidiaire bescherming toegewezen hadden gekregen”* vermag geen afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

5.1. Zo aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kunnen ze geen rechtstreeks belang doen gelden om hun vraag om subsidiaire bescherming van 7 december 2011 nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van Polen een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kunnen doen gelden.

5.2. Verzoekers laten in hun verzoekschrift (zie nr. III.4, p. 3) dienaangaande gelden dat *“In Polen gebeurden er echter een aantal incidenten waardoor verzoekers er zich niet langer veilig voelden. Ze besloten Polen te verlaten en naar België te reizen”*.

Uit het verhoorverslag van 19 januari 2012 van verzoeker blijkt dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 7) gewag maakte eerst van een zoekactie, in de lente van 2008, in alle kamers van het asielcentrum in Polen waar naast verzoeker met zijn gezin, ook andere bewoners verbleven, door leden van de Poolse autoriteiten, op zoek naar wapens en drugs, en daarna in het voorjaar 2009 van een propaganda-actie met oproep om naar Tsjetsjenië terug te keren, gevolgd door een paar telefonische oproepen door een vrouw die vroeg om *“haar goud terug te geven”* (zie het verhoorblad, p. 8) en dan toen hij in een koffiehuis in Warchau, aangesproken werd door twee mannen die hem voorstelden *“voor hen te werken”* (zie het verhoorblad, p. 9).

Hij vermeldt dat hij het telefoontje van de vrouw ter kennis heeft gebracht van de wijkagent maar verder geen acties te hebben ondernomen (zie het verhoorblad, p. 9).

5.3. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat de zoektocht naar wapens en drugs door Poolse agenten in het hele asielcentrum, een verband houdt met een de criteria van de Vluchtelingenconventie, evenmin als de paar telefoongesprekken met een vrouw die aan verzoeker vroeg haar goud terug te geven en het gesprek met de twee mannen die hem in een herberg in Warchau voorstelden voor hen te werken.

Het blijkt daarenboven dat verzoeker, buiten het gesprek met de wijkagent, geen bescherming heeft gezocht bij de Poolse autoriteiten.

Er zijn geen redenen voorhanden om van verzoeker de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ten overstaan van Polen.

6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 19 januari 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheers, in het bijzijn van hun advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

Er is derhalve geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE